

Uluslararası alışan Halklar Birliğinin Manifestosu

Kara Enternasyonel

1 Mayıs örgütleyicileri Samuel Fielden ve Albert Parsons konuşma yaparken

Amerika işçilerine; pittsburgh manifestosu

YOLDAŞ İŞÇİLER: bağımsızlık bildirgesi der ki:

“... Ancak sürekli aynı amaca yönelik, uzun bir yolsuzluklar ve zorbalıklar silsilesi, halkı, mutlak bir Despotizme sürüklemek niyetini açığa vurursa, o zaman böyle bir yönetimi yıkmak ve gelecekteki güvenlikleri için yeni koruyucular seçmek, o ulusun hakkı ve görevidir. “

Thomas Jefferson'un bu düşüncesi cumhuriyetimize hayat veren atalarımızın silahlı direnişinin gerekçesiydi ve şu an ki zamanımızın gereklilikleri bizi atalarımızın deklarasyonunu tekrar savunmak zorunda bırakıyor mu?

Yoldaş işçiler: sizden dikkatinizi kısa bir süre için bize vermenizi rica ediyoruz. Sizden Sizin adınıza, eşlerinizin ve çocuklarınızın adına, insanlık ve ilerleme adına yayınlanan aşağıdaki manifestoyu okumanızı içtenlikle rica ediyoruz.

Günümüzün toplumu mülksüz kesimlerin varlıklı kesimler tarafından sömürülmesi üzerine kuruludur. Bu sömürü öyledir ki varlıklılar(kapitalistler) mülksüzlerin İşgücü bedenini ve ruhunu sadece varoluş maliyetlerinin fiyatına kendileri için satın alırlar. Yani varlıklılar mülksüzlerin Varoluş maliyetlerinden artan yeni değerlerin(ürünlerin) miktarlarını çalarlar, dolayısıyla maaşlar işçinin kazançları yerine gerekliliklerini temsil etmek için oluşturulur.

Mülksüz kesim yoksul olmaları nedeniyle kendi iş gücünü varlıklılara satmak zorunda bırakıldığı için ve bugünkü üretimimiz büyük ölçekte teknik gelişmeyi muazzam hızla güçlendirdiği ve böylece insan iş gücü kullanımı her zaman azaldığı için her zaman artış gösteren miktarda üretim oluşturulur; bu sebeple iş gücüne talep azalırken iş gücü arzı sabit bir şekilde artar. Bu da işçilerin kendilerini satmaya neden daha çok rekabet ettiklerinin sebebidir ve bu da işçi maaşlarının çökmesine ya da en azından maaşlarını asla çalışma kabiliyetlerini korumak için gerekli olan miktarın üstüne yükselmemesinin nedenidir.

Bu süreç sayesinde mülksüzler en yorucu çabalarla bile mülk sahibi olanların saflarına girmekten tamamen men edilmiş olsalar da mülk sahipleri hiçbir şekilde üretken olmadan işçi sınıfının sürekli artan yağmalanması sayesinde günden güne daha da zenginleşiyorlar.

Eğer ara sıra mülksüzlerden biri zengin olursa bu onların kendi emeği ile değil başkalarının emek ürünlerini spekülasyon yaparak hortumlama fırsatlarından kaynaklanır.

Bireysel servet birikimi ile mülk sahibi olanların açgözlülüğü ve gücü büyür. Mülk sahipleri tüm imkanlarını kendi aralarında halkı soyma rekabetine girerek kullanırlar. Bu mücadelede genellikle az varlıklıların(orta sınıf) üstesinden gelirken daha çok varlıklı kapitalistler mükemmel bir şekilde servetlerine servet katarlar ve tüm üretim ve ticareti tek ellerine alıp tekellilere dönüşürler. Ürünlerin artmasıyla birlikte çalışan insanların ortalama gelirinin eş zamanlı olarak azalması “iş” ve “ticari” olarak adlandırılan krizlere neden olur bu kriz dönemlerinde ise maaşlı işçiler çok büyük sefaletle karşı karşıya kalıyorlar.

Örneğin, Amerika birleşik devletlerinin son nüfus sayımı hammadde, faiz, kira vb maliyetler düşüldükten sonra varlıklı kesimin tüm üretilen ürünlerin 5/8 inden fazlasını sömürdüğünü yani çaldığını ve üreticilere sadece 3/8 ini bıraktığını gösteriyor. Nüfusun neredeyse 1/10 u olan varlıklı kesim şatafat ve savurganlıklarına rağmen koca “kazançlarını” harcayamıyorlar ve üreticiler aldıklarından – tüm ürünlerin 3/8 i – daha fazlasını tüketemiyorlar. Böylece aşırı üretim diye adlandırılan durum ortaya çıkmak zorunda kalıyor. Ekonomik krizin korkunç sonuçları çok iyi biliniyor.

İş gücünün üretim sürecinden giderek artan bir şekilde yok edilmesi mülksüz nüfus yüzdesini her geçen yıl yükseltir ve mülksüzler fakirleşir ve “suça,” serseriliğe, fuhuşa, intihara, açlığa ve ahlaksızlığa sürüklenir. Bu düzen haksız, çılğınca ve öldürücüdür. Bu sebeple, bu düzenden acı çeken herkesin ve eylemsizlikleri yüzünden bu düzenin var olmasından suçlu olmak istemeyenlerin büyük enerjisiyle bu düzeni kesinlikle tamamen ortadan kaldırmak gereklidir.

Örgütlenme amacı için ajitasyon; isyan amacı için örgütlenme. Bu birkaç kelimeyle, ekonomik koşullar “medeniyet” diye adlandırılan bütün ülkelerde aynı olduğu için monarşi ve cumhuriyet hükümetlerinin düşünen işçi kesimlerinin tüm hareketlerini bastırmak için el ele çalıştıkları için ve son olarak proleter-

lerin zalimlere karşı olan kararlı mücadelesinin zafere ulaşmasının sadece burjuva (kapitalist) kesiminin tümüyle mücadele ederek kazanılabileceği için zincirlerinden kurtulmak isteyen işçilerin yapmaları gerekenlerin altı çizilmiştir. Bu yüzden, Uluslararası çalışan halklar birliğinde açıklandığı gibi halkların uluslararası kardeşliği kendini su götürmez bir ihtiyaç olarak ortaya koyuyor.

Gerçek düzen yerini bulmalı. Bu sadece emeğin, toprağın ve diğer üretim tesislerinin, kısaca emeğin ürettiği sermayenin, toplumsal mülkiyete dönüşmesi ile elde edilebilir. İnsanlığın insanlar tarafından gelecekte talan edilmesi olasılığı sadece bu varsayım ile yıkılır. Sadece ortak, bölünmemiş sermaye ile herkes ortak emeklerinin meyvelerini dolu dolu tadabilir. Sadece bireysel(özel) sermaye biriktirmenin imkansız olmasıyla yaşama talebi olanlar çalışmaya zorlanabilir.

Bu sıraladığımız şeyler üretimin tüm insanların ihtiyaçlarına düzenlenmesine imkan verir böylece hiç kimsenin günde birkaç saatten fazla çalışmasına gerek kalmaz ve buna rağmen herkes ihtiyaçlarını karşılayabilir. Bu vesile ile insanlara mümkün olan en yüksek uygarlığa giden yolu açmak için zaman ve fırsat verilir : the privileges of higher intelligence fall with the privileges of wealth and birth(bu cümleyi anlayamadım). Böyle bir sistemin elde edilmesi için kapitalist sınıfların siyasi örgütleri – monarşiler veya cumhuriyetler – engel oluştururlar. Tamamıyla varlıklı kesimin elinde bulunan bu siyasi yapıların(devletlerin) mevcut sömürü düzenini desteklemekten başka bir amacı yoktur.

Tüm yasalara çalışan insanlara karşı olacak şekilde yön verilmiştir. Şimdiye kadar durum tam tersi gibi gözükse de yasalar bir yandan işçiyi kör etmeye hizmet ederken diğer yandan ise işçiler basitçe savuşturuldu. Okullar bile sadece varlıklı kesimin yavrularını sınıf egemenliklerini korumak için gerekli niteliklerle donatmak amacıyla hizmet eder. Yoksul kesimin çocukları çok küçük bir ilköğretim eğitimi alırlar ve bu da çocuklara daha çok ön yargı, kibir ve kölelik gibi şeyler aşılama yöneldir, kısacası duyarsızlık. Son olarak kilise ise insan kitlelerinden tam salaklar oluşturmayı ve insanlara hayali bir cennet vaat ederek onları dünyadaki cennetten vazgeçirmenin yollarını arıyor. Diğer yandan, kapitalist medya sosyal hayatta ruh hali karmaşıklığını halleder. Tüm bu kurumlar, kitlelerin eğitimine yardım etmekten çok insanların cehaletini sürdürme amaçları için varlar. Onların hepsi ücret karşılığında kapitalist sınıfların emirleri altındadır. Dolayısıyla işçiler mevcut düzene karşı mücadelelerinde hiçbir kapitalist partiden yardım bekleyemezler. Kendi kuruluşlarını kendi çabalarıyla kazanmalılar. Eski zamanlarda ayrıcalıklı bir sınıf tiranlıklarından kendiliğinden asla vazgeçmediği gibi günümüzdeki kapitalistler de hükümdarlıklarından vazgeçmeye zorlanmadığı sürece vazgeçmezler.

Bu noktada eğer akıllarda herhangi bir soru işareti olursa proleterler herhangi bir yerde daha iyi koşullara ulaştığında tüm ülkelerin burjuvalarının – Amerika ve Avrupa dahil – sürekli uyguladığı gaddarlık, bu soru işaretini uzun zaman önceden gidermiştir. Bu yüzden, proletaryanın burjuvazi ile mücadelesinin şiddetli devrimci bir karaktere sahip olması gerektiği açıktır.

Bu canavarca sistemi reforme etmek için geçmişte oy kullanmak gibi barışçıl yollarla yapılan tüm çabaların boşuna olduğunu ve gelecekteki buna benzer girişimlerin de aşağıdaki nedenlerden dolayı boşuna olacağını gösterebiliriz:

Günümüzün siyasi kurumları varlıklı sınıfın ajanslarıdır; bu ajansların görevleri efendilerinin ayrıcalıklarını korumaktır; sizin kendi adınıza yapılacak herhangi bir reform varlıklı sınıfın ayrıcalıklarını azaltacaktır. Buna izin vermezler ve bunu kabul edemezler, çünkü bu onlar için intihar niteliğinde olur.

Ayrıcalıklarından gönüllü olarak vazgeçmeyeceklerini biliyoruz; aynı şekilde ayrıcalıklarından taviz vermeyeceklerini de biliyoruz. Sahip olduğumuz herhangi bir çare, çözüm için efendilerimizin nezaketine güvenmememiz gerektiğini ve onlardan iyi bir şey beklenmeyeceğini bildiğimizden geriye başvurabileceğimiz sadece bir şey kalıyor – ZOR KULLANMAK! Atalarımız bize despotlara karşı zor kullanmanın sadece haklı olduğunu söylemediler aynı zamanda kendileri kadim bir örnek oluşturdular çünkü tek yol bu.

Atalarımız kendilerini zor kullanarak politik baskılardan kurtardı, çocukları da zor kullanarak kendilerini ekonomik kölelikten kurtarmak zorunda kalacaklar. “Bu nedenle, bu sizin hakkımız; sizin göreviniz” diyor Jefferson – “silahlanmak!”

Bu yüzden, kazanacağımız şey açık ve basittir :

Birincisi: Mevcut sınıf egemenliğinin tüm yönleriyle muhakkak olarak yok edilmesi yani enerjik, amansız, devrimci ve uluslararası eylemle yok edilmesi.

İkincisi: Kooperatif üretim örgütlenmesine dayalı özgür bir toplumun kurulması.

Üçüncüsü: Eşdeğer ürünlerin üretici kurumlar arasında kar amacı gütmeyen ücretsiz bir şekilde değişimi.

Dördüncüsü: Her iki cinsiyet için de laik(seküler), bilimsel ve eşit temelde eğitim organizasyonu.

Beşincisi: Cinsiyet veya ırk ayrımı yapmadan herkes için eşit haklar.

Altıncısı: Tüm kamu işlerinin, federalist bir temelde, otonom (bağımsız) komünler ve birlikler arasında serbest sözleşmelerle düzenlenmesi.

Her kim bu ideallere katılırsa kardeşçe uzattığımız elimizi tutsun.

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin! Yoldaş işçiler, bu muazzam sonun kazanılması için ihtiyacımız olan tek şey **ÖRGÜTLENME** ve **BİRLEŞMEKTİR!**

Artık bu birleşme için büyük bir engel yok. Barışçıl eğitim ve devrimci gizli anlaşma çalışması iyi bir şekilde paralel olarak yürütülmeli ve yürütülebilmelidir.

Dayanışma günü geldi çattı. Safarımıza katıl! Bırak savaş davulu isyankar bir biçimde çalsın: "Bütün toprakların işçileri, birleşin! Zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yok: ama kazanmak için bir dünyanız var!"

Dünyanın zalimleri, Titreyin! Dar görüşünüzün çok da uzağında olmayan bir yerde MAHŞER GÜ-
NÜNÜN kızıl ve kasvetli ışıkları var.

Anarşist Kütüphane

Kara Enternasyonel
Uluslararası Çalışan Halklar Birliğinin Manifestosu
1883

01.05.2021 tarihinde şuradan alındı: anarsizm.org
Çeviri: Fatih İdiz (anarsizm.org)

tr.anarchistlibraries.net